

C. L. PATTISON

DE
BLOEMIST

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 C.L. Pattison

Oorspronkelijke titel: *The Florist*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: Lisa Horton / Headline UK

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Miguel Sobreira / Arcangel Images

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1447 0

ISBN 978 94 027 7092 6 (e-book)

NUR 330

Eerste druk maart 2024

Originele uitgave verschenen bij Headline Publishing Group, UK.

The right of C. L. Pattison to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Nu

‘Kunt u ons misschien in uw eigen woorden vertellen wat er in The Sanctuary is gebeurd?’

Ik leg twee vingertoppen op het gevoelige plekje tussen mijn wenkbrauwen. ‘Eerlijk gezegd is het allemaal nogal wazig,’ zeg ik en het voelt alsof de woorden in mijn mond blijven plakken. ‘Ik denk dat ik nog in shock ben.’

Met een meelevende blik op haar gezicht buigt onderzoeker Kate Kilner zich naar me toe, terwijl een van haar ellebogen op het gesteven witte laken van mijn ziekenhuisbed leunt. ‘U hebt een bijzonder traumatische ervaring achter de rug; het is heel normaal dat u een beetje in de war bent.’

Ik laat me in de kussens zakken en haal een paar keer diep en langzaam adem. Er is amper vierentwintig uur verstreken sinds ik weer bij bewustzijn kwam en mijn hele hoofd doet pijn. Er valt een lange stilte. Die blijft maar voortduren en voelt steeds ijler, tot het onaangenaam begint te worden.

‘Als we nu eens helemaal teruggaan naar het begin en daar beginnen?’ oppert de collega van onderzoeker Kilner, wiens naam ik even ben vergeten. Hij is in alle opzichten een grote man: met zijn gezette lijf vult hij de ruimte op een lichte-

lijk indringende manier. ‘Hoe hebt u de familie Elliott leren kennen?’

Ze moesten eens weten dat dit allemaal al lang voordat ik James en Eleanor Elliott ooit had gezien is begonnen. Voordat ik zelfs maar van hun bestaan op de hoogte was.

‘Via mijn werk,’ antwoord ik. ‘Darling Buds verzorgt al een paar jaar de bloemen voor het kantoor van James Elliott. Hij is een van onze beste klanten.’

‘En zijn vrouw, Eleanor?’

‘Ook een klant. Voor een paar gelegenheden bij haar thuis hebben we de bloemen geleverd.’

Rechercheur Kilner neemt het woord weer. ‘Was u de ochtend van 22 september om beroepsmatige redenen aanwezig in het huis van de familie Elliott?’

Een golf van uitputting slaat door mijn lijf. Zo’n vermoeidheid die je van achteren besluipt, op je rug klimt en haar slijmerige tentakels om je hals slaat. Ik geloof niet dat ik dit nu kan. Ik heb meer tijd nodig om de feiten op een rijtje te krijgen, alle kreukels glad te strijken.

‘Het spijt me, ik weet dat jullie gewoon je werk doen, maar volgens mij ben ik op dit moment niet echt in staat vragen te beantwoorden. Misschien kunnen jullie morgen terugkomen?’

Rechercheur Pearce, wiens naam me net te binnen is geschoten, glimlacht stijfjes. ‘Uw behandelend arts heeft ons toestemming gegeven met u te praten. Het is echt beter dit nu te doen, terwijl de gebeurtenissen nog vers in uw geheugen staan. Er is één dode gevallen en één persoon verkeert in kritieke toestand. U bent de enige die ons kan vertellen wat er is gebeurd.’

‘Dat is niet helemaal waar,’ verbetert Kilner hem. ‘We hebben nóg een getuige.’

Even vlamt er iets van verbazing in me op. Waar hééft ze het over? We waren maar met zijn drieën in die kamer.

Ze pakt haar mobiele telefoon. ‘Ik zal het u laten zien.’ Ze drukt op een knopje om het volume te regelen en legt de telefoon dan zo op het bed dat ik de beelden goed kan bekijken.

Terwijl ik mijn ogen op het scherm richt, zijn de ogen van Kilner op mij gevestigd, zodat geen enkele verandering in mijn gezicht haar kan ontgaan. Het lukt me zo neutraal mogelijk te blijven kijken, maar dat kost me wel alle energie die ik nog bij elkaar kan rapen.

Wanneer het filmpje is afgelopen doe ik mijn ogen dicht. Ik voel een bonkende hoofdpijn opkomen bij mijn slapen. Mijn gedachten zijn net ratten in een brandend gebouw die langs alle muren rennen, wanhopig op zoek naar een uitweg. Ik ben geneigd het advies van onderzoeker Pearce op te volgen en ze alles te vertellen.

Na die verrassende nieuwe informatie waarmee onderzoeker Kilner zojuist kwam, heb ik immers geen keus meer.

Drie maanden eerder

De man aan de andere kant van de lijn heeft last van zijn geweten. Hij klinkt een tikje schaapachtig en praat net iets harder dan nodig is, alsof hij zichzelf ervan probeert te overtuigen dat dit gewoon een van de vele saaie zakelijke transacties van zijn zo drukke dag is. Een transactie die hij het liefst had overgelaten aan zijn PA, ware het niet dat hij niet zeker weet of zij dit helemaal goed zou doen – en daarvoor staat er te veel op het spel.

‘Ik ben op zoek naar iets heel speciaals,’ zegt hij. ‘Het is voor mijn vrouw.’

‘Oké. Wat voor iets had u in gedachten?’

‘Dat weet ik niet. Ik hoopte dat u me daarmee zou kunnen helpen.’

‘Prima. Hoeveel wilt u eraan uitgeven?’

‘Ik ben niet aan een maximum gebonden.’

Okééé. Zo te horen heeft hij het behoorlijk verpest.

‘Is het voor een speciale gelegenheid?’

‘Niet echt.’ Na een korte aarzeling voegt hij eraan toe: ‘Het is meer dat ik mijn vrouw niet genoeg laat zien hoezeer ik haar waardeer. Ik moet haar duidelijk maken hoeveel ze voor me betekent.’

Met andere woorden: hij is vreemdgegaan en zo slordig ge-

weest zich daarop te laten betrappen. Ik pluk aan mijn lip en laat verschillende opties de revue passeren. Met fresia's gaat hij het niet redden, en zelfs niet met een weelderige bos trosrozen. Nee, hiervoor zal ik alles uit de kast moeten halen.

'Wat is de lievelingskleur van uw vrouw?'

'Ik heb geen idee.'

Serius?

'Geen probleem. Een andere vraag dan: hoe zou u het karakter van uw vrouw omschrijven?'

Hij zucht. 'Is dit echt nodig? Ik wil gewoon mooie bloemen voor mijn vrouw, zo simpel is het.'

Het is helemaal niet simpel; het is zelfs behoorlijk ingewikkeld. Maar ik verwacht niet dat een man als hij – een man die niet eens weet wat de lievelingskleur van zijn vrouw is – dat begrijpt.

'Gaat u er nu maar even in mee, oké? Als uw vrouw niet dolblij is met het eindresultaat krijgt u uw geld terug, dat beloof ik u.'

Nog een zucht. 'Ze is rustig en gevoelig; absoluut eerder introvert dan extravert.' Hij snuift even. 'Al moet ik zeggen dat er na een paar gin-tonics weinig van haar remmingen overblijft.'

Ik laat de stekelige opmerking voor wat die is. 'Is ze liever in de stad of op het platteland?'

'Op het platteland, zeker weten. Ze zegt al jaren dat we weg moeten uit Londen.'

Ik krabbel wat aantekeningen op het notitieblok voor mijn neus. Zo wordt de keuze een stuk makkelijker.

'En wat is haar smaak qua inrichting? Traditioneel? Minimalistisch? Modern?'

'Eh... rustiek misschien? Is dat een goeie?'

‘Rustiek lijkt me prima.’

Op deze manier gaan we nog even door tot ik een voorstel voor hem heb. ‘Afgaand op de informatie die u me hebt gegeven zou ik gaan voor een van onze handgevlochten wilgenhouten manden, gevuld met roze en witte ranonkels, pastelkleurige muskusrozen – ik kan u vertellen dat die echt superlekker ruiken – paarse ridderspoor en spierwitte mini-orchideeën.’ Daar zal hij al gauw honderdvijftig pond voor neer moeten tellen, maar hé, aan vergeving hangt nu eenmaal een prijskaartje. ‘Hoe klinkt dat?’

‘Goed,’ verklaart hij kortaf. ‘Wanneer kan het bezorgd worden?’

Ik kijk naar de klok boven de deur. ‘Dat wordt morgenochtend.’

‘O.’ Hij klinkt teleurgesteld. ‘Kan het echt niet meer vandaag?’

De arme sukkel is bang dat zijn vrouw morgenochtend misschien al vertrokken is.

‘Een ogenblikje, alstublieft.’

Met de telefoon tegen mijn borst gedrukt draai ik me om naar mijn assistente Claire, die met een strak gezicht tientallen gerberastelen van hun bladeren staat te ontdoen (niet een van mijn favoriete bloemen, moet ik zeggen, maar de meeste mensen zijn er dol op, dus ik zou wel gek zijn als ik ze niet in huis haalde). Onze bezorger is al weer naar huis, maar het busje staat voor de deur en Claire heeft een functieomschrijving waarmee je alle kanten op kunt.

‘Heb jij misschien zin om over een halfuurtje nog even naar Clapham te rijden?’ vraag ik haar.

‘Geen probleem, Amy,’ zegt ze terwijl ze naar me opkijkt. ‘Laat maar horen als de bestelling klaar is.’

Ik breng de telefoon weer naar mijn oor. ‘Ja, Mr Prout, we kun-

nen het vanmiddag nog bezorgen, maar dan moet ik wel vijftien pond extra rekenen.’

Hij is voelbaar opgelucht. ‘Dat is fantastisch. Dank u voor uw flexibiliteit.’

Ik pak mijn pen weer. ‘En wat wilt u op het kaartje?’

‘“Heel veel liefs, Antony”, zegt hij. ‘Zonder h.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. Die man weet echt niet wat goed voor hem is. ‘Ik wil me er niet mee bemoeien, maar zou uw vrouw niet liever iets meer tekst zien... iets met enige betekenis?’

Het blijft zo lang stil dat ik begin te denken dat hij heeft opgehangen.

‘“Het spijt me”, zegt hij uiteindelijk. Zijn stem hapert even. ‘Zet u dat maar op het kaartje. “Het spijt me en ik beloof je uit de grond van mijn hart dat het nooit meer zal gebeuren. Heel veel liefs, Antony.”’

Bruiloften, verjaardagen, trouwdagen, bloemen om het goed te maken, bloemen om het uit te maken, bloemen om een nieuw leven te vieren, een zieke te troosten of een dode te eren: mijn persoonlijke creaties passen bij alle mijlpalen en menselijke drama’s die je maar kunt bedenken. Achter iedere bestelling zit een verhaal en als je het goed wilt doen is wat psychologische basiskennis onontbeerlijk. In het bloemenvak gaat het er namelijk niet alleen om dat je de juiste kleurcombinaties kiest en weet welke bloemen in welk seizoen verkrijgbaar zijn; je moet een emotie kunnen oproepen en iemands stemming van het ene op het andere moment kunnen doen omslaan. Zoals ik vaak tegen mensen zeg: ik verkoop niet zomaar bloemen, ik verkoop gevoelens.

Toen ik jonger was, was ik ervan overtuigd dat mijn toekomst in de grafische vormgeving lag, maar aan het eind van mijn eerste jaar aan de kunstacademie was ik daar al niet meer zo zeker van. In de zomervakantie vond ik een parttime baantje in een bloemenwinkel. En daar is het begonnen: mijn innige liefde voor bloemen. Ik ben nooit meer naar de kunstacademie teruggegaan.

Binnen een halfjaar beheerde ik de hele winkel en behaalde ik in mijn vrije tijd de juiste kwalificaties om bloemist te worden. Binnen een jaar vond ik een veel beter betaalde baan bij een zogenaamde ambachtelijke bloemist in Shoreditch. Ik heb er gewerkt tot ik vijf jaar geleden een leegstaand winkelpand aan de hoofdstraat van Forest Hill ontdekte, niet ver van mijn appartement. Daar zag Darling Buds het levenslicht.

Een eigen zaak is hard werken, en er zijn momenten geweest dat ik me afvroeg of ik wel de juiste beslissing had genomen. Een paar jaar ploeterde ik voort en deed ik mijn best zowel mijn vakmanschap als mijn marketingvaardigheden te verbeteren, maar ik verdiende amper genoeg om de rekeningen te kunnen betalen.

Het keerpunt kwam toen ik van een boetiekhôtel in West-Londen een opdracht kreeg voor het maken van een omvangrijke en gewaagde installatie van bloemen (een soort kruising tussen het Amazoneregenwoud en een Engelse plattelandstuin) ter gelegenheid van de opening van hun nieuwe spa. Ik kende de pr-manager van het hotel via een vriend van een vriend en had de klus aangenomen voor een fractie van wat een ander ervoor gevraagd zou hebben, alleen maar om ervaring te kunnen opdoen.

De installatie sloeg enorm aan – zelfs nog meer dan de gratis handmassages – en de publiciteit eromheen leverde me verschil-

lende lucratieve nieuwe opdrachten op. Daarna kwam alles vanzelf in een stroomversnelling.

Uiteraard verdien ik het grootste deel van mijn brood nog steeds met bloemen die mensen elkaar cadeau doen, maar zo nu en dan dient zich een groter project aan: een bijzondere bloemenboog om de deur bij de opening van een nieuw restaurant, of een weelderige bloemenmuur voor een exclusieve bruiloft. Dan kan ik mijn creativiteit de vrije loop laten en tonen wat ik allemaal in mijn mars heb. Dat herinnert me eraan dat ik, wanneer ik klaar ben met de bestelling van Antony-zonder-h, mijn Instagram moet updaten. Ik post zo vaak ik kan. Ik moet wel, want ik kan niet het risico lopen ook maar heel even van de radar te verdwijnen terwijl er zoveel andere bloemisten zijn – jonger, gretiger, met een bruisende stroom aan Instafeeds en flitsende instructievlogs – met wie ik moet wedijveren om een beperkte hoeveelheid werk.

Anderhalf uur later zit ik in het atelier met een beker muntthee in mijn hand naar mijn laptopscherm te staren. Social media hebben wonderen verricht voor Darling Buds. Al die likes en deelacties zijn meer waard dan welke reclamecampagne dan ook, en het mooiste is dat ik op social media een heel andere Amy Mackenzie kan zijn: een vrolijke, levendige Amy die zich volledig op haar gemak voelt in elk sociaal milieu. Mijn 15.700 volgers op Instagram zouden waarschijnlijk vreselijk teleurgesteld zijn als ze me ooit in het echt zouden tegenkomen. Soms heb ik het gevoel dat er een heleboel verschillende versies van mij bestaan – een heel legertje understudy's, de een aardiger dan de ander, die in de coulissen staan te wachten tot het hun beurt is het toneel op te gaan.

De foto van vandaag wordt een fraai bruidsboeketje: een speelse combinatie van rozen, leeuwenbekjes, lathyrus, ooievaarsbek, flox en eucalyptus. De bruid was echt een loeder, een betweterige controlfreak die al een jaar van tevoren de bloemen tot in de kleinste details wilde regelen. Ik heb geprobeerd haar uit te leggen dat het, met dank aan de klimaatverandering, absoluut niet te voorspellen was wat er het volgende voorjaar beschikbaar zou zijn en dat ze met geen mogelijkheid pioenrozen zou kunnen krijgen als die een maand eerder al waren uitgebloeid. Dat zet ik er uiteraard allemaal niet bij in mijn post. Dit is immers niet de werkelijkheid, maar een zorgvuldig opgebouwde, zoetgeurende fantasie.

Toen ik de bloemen op de plaats waar de bruiloft zou worden gehouden – een of ander oud gebouw op een afgelegen plek – kwam bezorgen, was mijn oog op een vintage Norton-motor gevallen die in de vlekkerige schaduw van een kersenboom geparkeerd stond. Ik had geen idee van wie die motor was en eerlijk gezegd boeide dat me ook niet: zo'n mooie gelegenheid voor een foto kon ik niet aan me voorbij laten gaan. Ik had het boeketje voorzichtig op het versleten leren zadel van de motor gelegd in de hoop dat de eigenaar niet plotseling zou opduiken en me zou vragen waar ik in vredesnaam mee bezig was.

Ik blader door de fotomap op mijn laptop en open het handjevol foto's dat ik toen heb gemaakt. Ze zijn nog beter dan in mijn herinnering. De motor met zijn stoere rondingen en glanzende chroom vormt een mooi contrast met de fragiele bloemen, en de ochtendzon zet het tafereel in een zachte, bijna hemelse gloed.

Nadat ik een foto heb uitgezocht ben ik nog een paar minuten bezig om hem zo volmaakt mogelijk te maken. Nu alleen nog een

pakkend bijschrift. Ik denk even na en laat dan mijn vingers weer op het toetsenbord zakken.

Wat een knetterend setje met dit boeketje! Bedankt, Kayla, dat je zo'n geweldige bruid was om mee te werken en dat je Darling Buds hebt toevertrouwd jouw grote dag wat extra bloemenpower te geven.

Perfect, denk ik terwijl ik op DELEN klik. Was het echte leven maar zo simpel: alles bijgewerkt, gefilterd en gepost in een keurig vierkantje.

Ik trek de jaloezie omhoog en schuif het raam met uitzicht op de tuin open. De zon glinstert aan de hemel en ik hoor het melodieuze gefluit van een merel. Ik vind het heerlijk een eigen tuin te hebben; dat was ook een van de redenen dat ik een appartement op de begane grond wilde. Toen ik het vorig jaar kocht, was de tuin er beroerd aan toe, met een uitgedroogd stuk gras omringd door dikke pollen onkruid en zo hier en daar een kwijnende hosta. Maar ik heb er heel veel tijd en moeite in gestoken om de tuin nieuw leven in te blazen en hem te vullen met mijn lievelingsbloemen: azalea's, stokrozen, anjers en sint-janskruid. En gewone rozen natuurlijk. Een heleboel rozen in zo ongeveer alle mogelijke tinten roze, van heel bleek tot diepframboos. Het is zo'n mooie, rustige plek. Al die kleuren en het aangename gebrek aan symmetrie hebben een heilzame uitwerking op de duistere knopen in mijn binnenste.

Ik doe een paar ballerinasloffen aan en loop naar de keuken, waarin ik heel veel tijd doorbreng – niet omdat ik zoveel met koken bezig ben, maar omdat het zo'n fijne ruimte is, met een dakkoepel waardoor het daglicht binnenvalt. Terwijl ik alles verzamel wat ik nodig heb voor mijn ontbijt, bedenk ik hoe

prettig het is dat ik alleen voor mezelf hoef te zorgen. Ik ben al weer een tijdje single. Met mijn laatste vriend, Rob, ben ik zes jaar samen geweest. We zijn niet echt op een dramatische manier uit elkaar gegaan; de liefde was gewoon heel geleidelijk steeds minder geworden. Hoe vaak ik alle details van ons leven samen ook op een rijtje heb proberen te zetten, ik heb nooit een bevredigende verklaring gevonden voor hoe het zo heeft kunnen misgaan.

Het heeft heel lang geduurd voordat ik überhaupt doorhad dat er iets mis was. De façade van onze relatie was immers nog helemaal intact. De gezamenlijke huur, de gedeelde platencollectie, onze raskat Delilah (ik heb nooit strijd geleverd met Rob om de voogdij, ze had altijd al meer met hem dan met mij). Maar heel langzaam, stukje bij beetje, doofde de vlam en werd alles steeds een tikkeltje donkerder. Eerst deed ik nog alsof ik niets merkte, maar op een gegeven moment kon ik de waarschuwingssignalen niet langer negeren. Rob die in de woonkamer met een muziekblad in zijn handen zat zonder erin te lezen, alleen maar een beetje voor zich uit starend. Zodra zijn blik de mijne kruiste, glimlachte hij kort en overdreven en deed hij snel alsof hij zich weer aan zijn lectuur wijdde. Ook waren er subtiele veranderingen in zijn uiterlijk: hij viel een paar kilo af en gaf ongewoon veel geld uit aan een paar dure linnen overhemden voor zijn werk (en dat voor een man die het tot dan toe prima vond in polyester rond te lopen). En toen vertelde hij me op een dag dat hij iemand had leren kennen op zijn werk, iemand met wie hij liever samen wilde zijn dan met mij. Er vloeiden wel wat tranen, maar er werden geen lelijke dingen geschreeuwd en er kwamen ook geen smeebedes aan te

pas. Een beschaafd einde van een beschaafde relatie. Ik wou dat ik harder had tegengesputterd.

Na het ontbijt neem ik een douche en kleeft ik me aan, met iets meer aandacht voor mijn outfit dan normaal. Dan stap ik in de auto voor het korte ritje naar mijn werk.

Wanneer ik bij de winkel aankom, staat Claire buiten om een klant te helpen een keuze te maken uit het kleurrijke aanbod dat voor de winkel staat uitgesteld. Op de presentatie daarvan ben ik heel trots. Er is geen lelijke plastic emmer te bekennen, alleen een uiteenlopende verzameling 'decorstukken', zoals een melkbus, een paar oude houten kratten, twee sierlijke plantenbakken en mijn persoonlijke favoriet: een vintage kinderwagen. Ik knik even naar Claire voordat ik het steegje naast de winkel in loop dat naar mijn atelier leidt. Vroeger was het de opslagruimte van de groentewinkel die ooit in het pand zat, maar nu maken we er de bestellingen voor onze klanten. Het is geen luxe ruimte, maar de grote ramen zorgen voor voldoende daglicht en er is plaats voor een grote werkbank waaraan we met zijn tweeën kunnen werken én voor een keukentje met een tafel en stoelen.

Binnen tref ik Ewan met een McDonald's-maaltijd voor zijn neus. Ewan is onze parttime koerier. Hij werkt pas een paar maanden voor ons. Een aardige vent. Achter in de dertig. Ziet er goed uit. Vorig jaar is zijn lange relatie ook verbroken en nu woont hij bij een vriend totdat hij een eigen woonruimte heeft gevonden. Hij is in ieder geval een hele verbetering in vergelijking met zijn voorganger: een norse man met een ongezond bleke huidskleur die stiekem onder zijn oksels rook als hij dacht dat niemand keek.